

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen JUDr. Viktorem Bradáčem, advokátem se sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. MHMP 243551/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 A 88/2013 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 A 88/2013 - 47, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. MHMP 243551/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2013, č. j. P4/007890/13OST/DHAV (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), kterým byla podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuta žádost žalobce na obnovu řízení, jehož výsledkem bylo vydání stavebního povolení.

[2] Městský soud konstatoval, že žalobcovy argumenty pro obnovení řízení nesměřují k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu způsobených tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro posouzení věci. Argumenty žalobce směřují proti nesouladu stavebního povolení s právními předpisy, čili proti nezákonnosti rozhodnutí o vydání stavebního povolení. Stejně tak namítaný nesoulad následně vydaného kolaudačního souhlasu s právními předpisy nemůže být důvodem pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu.

[3] Městský soud shrnul, že přezkum právních otázek v oblasti veřejné správy není předmětem obnovy řízení, k přezkumu právních otázek existují jiné instituty. Typicky tomuto účelu slouží přezkumné řízení dle § 94 správního řádu, ale také např. odvolání, správní žaloba či kasační stížnost. Tyto instituty žalobce v řízení, jehož obnovy se dovolává, nevyužil.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nesoulad stavebního povolení s právními předpisy nemůže být důvodem pro obnovu řízení, pokud byl zjištěn teprve po právní moci stavebního povolení. Jedná se tak o skutečnost neznámou, kterou stěžovatel nemohl bez své viny uplatnit ve stavebním řízení a které představuje důvod obnovy řízení.

[6] Stěžovatel má za to, že městský soud svým zamítavým rozhodnutím „fakticky zhojil“ nezákonné rozhodnutí žalovaného. Pokud by totiž žalovaný obnovu povolil, dospěl by dle názoru stěžovatele k závěru, že stavební povolení je nezákonné a nemělo být vůbec vydáno.

[7] Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Předmětem přezkumu je žádost stěžovatele o obnovu řízení ukončeného stavebním povolením. Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné předestřít smysl a účel institutu obnovy řízení jakožto opravného prostředku dle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu. Jedná se o mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, kterým se ve výjimečných případech umožní za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi správní orgán zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení, a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoli. Až v této druhé fázi se následně řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení. Podmínky pro povolení obnovy řízení upravuje ustanovení § 100 správního řádu, podle jehož odst. 1 „[ř]*ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*“. Žadatel o obnovu řízení tedy musí nejprve konkrétně uvést důvody pro povolení obnovy řízení a osvědčit, že jsou splněny podmínky pro její povolení (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 - 34, č. 885/2006 Sb. NSS).

[12] Předpokladem úspěšné žádosti o povolení obnovy řízení v případě stěžovatele, jak již bylo výše popsáno, je podle zákona zjištění dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tuto premisu však žádost stěžovatele o obnovu řízení nesplňovala.

[13] Stěžovatel je vlastníkem nemovité věci, která sousedí s nemovitou věcí (stavbou), jež byla vystavěna na základě rozporovaného stavebního povolení, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2008. V roce 2009 proběhla zákonná revize topných zařízení a plynových kotlů ve stěžovatelově nemovité věci, při níž byla zjištěna omezená funkce kotlů. Jak vyplynulo ze znaleckého posudku ze dne 18. 11. 2009, omezení způsobilo zastínění komínového tělesa, kterým jsou odváděny spaliny kotlů, sousední stavbou. Stěžovatel považuje skutečnost, že stavba omezuje funkčnost kotlů za dříve neznámou skutečnost, která vyšla najevo po právní moci rozporovaného stavebního povolení a která existovala v době stavebního řízení předcházejícího vydání stavebního povolení, a kterou stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit, neboť se o ní dozvěděl až po jeho skončení.

[14] Nejvyšší správní soud se vzhledem k výše uvedenému ztotožňuje se závěrem městského soudu, že nejsou dány důvody pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu. Stěžovatel namítá, že se o příčině omezené funkčnosti kotlů dozvěděl až po skončení stavebního řízení, tedy že v jeho průběhu se jednalo o neznámé skutečnosti. Tuto skutečnost bylo možné, sice obtížně, avšak přesto, zjistit z projektové dokumentace a bránit se proti vydání stavebního povolení řádnými prostředky. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113, nelze pojem „dříve neznámá skutečnost“ chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení

znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit. V nyní posuzovaném případě se tak o neznámou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nejedná.

[15] Stejně tak namítaný rozpor stavebního povolení a následně vydaného kolaudačního souhlasu s čl. 22 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy nelze podřadit pod důvody pro obnovu řízení. K přezkumu zákonnosti slouží jiný mimořádný prostředek nápravy (dozorčí prostředek), a to přezkumné řízení dle § 94 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 59/2014 - 36; ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu